

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 3 września 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-527/08) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/65/WE — Polityka transportowa — Bezpieczeństwo urządzeń portowych — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2009/C 256/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: pełnomocnicy K. Simonsson i A.-A. Gilly)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Przedstawiciel: pełnomocnik S. Ossowski)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia w przewidzianym terminie przepisów niezbędnych w celu dostosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/65/WE z dnia 26 października 2005 r. w sprawie wzmocnienia ochrony portów (Dz.U. L 310, s. 28)

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu dostosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/65/WE z dnia 26 października 2005 r. w sprawie wzmocnienia ochrony portów, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyły na mocy art. 18 tej dyrektywy.
- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 24.01.2009

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-280/09)

(2009/C 256/13)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Oliver i G. Braga da Cruz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez brak przyjęcia przepisów krajowych niezbędnych dla dostosowania się do art. 10 i 12 rozporządzenia (WE) nr 273/2004 ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych, lub poprzez brak powiadomienia o ich przyjęciu zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia, a także poprzez brak przyjęcia przepisów krajowych koniecznych dla dostosowania się do art. 26 ust. 3 i art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 111/2005 ⁽²⁾ z dnia 22 grudnia 2004 r. określającego zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyły na mocy wspomnianych rozporządzeń nr 273/2004 oraz nr 111/2005.

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rozporządzenie nr 273/2004 weszło w życie w dniu 18 sierpnia 2005 r., a rozporządzenie nr 111/2005 weszło w życie w dniu 15 lutego 2005 r., i było stosowane od dnia 18 sierpnia 2005 r.

Nie otrzymawszy żadnej informacji o przepisach przyjętych przez Republikę Portugalską w celu wykonania ww. przepisów dwóch wspomnianych rozporządzeń oraz nie posiadając jakichkolwiek innych informacji, które pozwalałyby jej przyjąć, że niezbędne przepisy zostały przyjęte, Komisja wnioskuje, że Republika Portugalska nie przyjęła jeszcze przywołanych przepisów, nie wykonując tym samym zobowiązań ciążących na niej na mocy wspomnianych rozporządzeń.

⁽¹⁾ Dz.U. L 47, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 22, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-281/09)

(2009/C 256/14)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: L. Lozano Palacios i C. Vignon, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że dopuszczając do rażących, wielokrotnych i poważnych naruszeń przepisów art. 18 ust. 2 dyrektywy Rady z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich,

dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (89/552/EWG⁽¹⁾), Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 3 ust. 2 tej dyrektywy w związku z art. 10 traktatu WE;

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że stosowana przez Królestwo Hiszpanii wąska wykładnia pojęcia spotu reklamowego, która powoduje, że niektóre działania reklamowe (w szczególności reportaże reklamowe, telepromocja, ogłoszenia sponsorowane i miniaudycje reklamowe) nie są uznawane za spoty reklamowe, a przez to nie podlegają ograniczeniom czasowym nałożonym przez dyrektywę 89/552/WEG, jest niezgodna z tą dyrektywą.

⁽¹⁾ Dz.U. L 298, s. 23

Skarga wniesiona w dniu 23 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-284/09)

(2009/C 256/15)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: R. Lyal i B.-R. Killmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że opodatkowując dywidendy wypłacane spółce z siedzibą w innym państwie członkowskim lub w Europejskim Obszarze Gospodarczym wyżej niż dywidendy wypłacane spółce z siedzibą w Republice Federalnej Niemiec, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 56 WE w przypadkach, w których nie został osiągnięty minimalny próg kapitału spółki zależnej posiadanej przez spółkę dominującą określony w dyrektywie 90/435⁽¹⁾, oraz — w odniesieniu do Republiki Islandii i Królestwa Norwegii, — na mocy art. 40 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym;

— obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi są niemieckie przepisy dotyczące opodatkowania dywidend. Przepisy niemieckiej ustawy o podatku dochodowym stanowią, że spółki dominujące, podlegające nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w

Niemczech, mogą zaliczyć podatek pobrany u źródła przy określaniu zobowiązania podatkowego na poczet należnego od nich podatku dochodowego od osób prawnych. Tym samym niemieckie spółki dominujące są finansowo zwolnione z opodatkowania u źródła. Natomiast spółki dominujące podlegające ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Niemczech mogą być całkowicie zwolnione z opodatkowania u źródła jedynie dzięki posiadaniu odpowiedniego, określonego w dyrektywie 90/435, minimalnego udziału kapitału spółki dominującej w kapitale spółki zależnej. Poniżej tego progu, zgodnie z niemieckimi przepisami, spółki dominujące podlegające ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu nie mogą być zwolnione na tych samych zasadach, jak spółki podlegające nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu. W wyniku tych przepisów wypłaty dywidend w odniesieniu do spółek dominujących z innych państw członkowskich podlegają innemu reżimowi podatkowemu niż w odniesieniu do spółek dominujących podlegających nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Niemczech.

Komisja uważa, że takie nierówne traktowanie jest niezgodne z zasadą swobodnego przepływu kapitału, ponieważ w ten sposób podatnicy mający siedzibę w innych państwach członkowskich lub w EOG mogą zostać zniechęceni do inwestowania w Niemczech.

Z gwarantowanej przez traktat WE i porozumienie EOG swobody przepływu kapitału wynika, że gdy państwo członkowskie stosuje przywileje podatkowe w zakresie opodatkowania dywidend, przywileje te nie mogą być ograniczone do krajowych odbiorców dywidend. Nie może dojść do nierównego traktowania krajowych odbiorców dywidend i odbiorców z innych państw członkowskich lub państw EOG. Przywileje podatkowe udzielane w kraju muszą obejmować również udziałowców z innych państw członkowskich lub z państw EOG. Gdy dane państwo członkowskie zawarło również, jak w niniejszym przypadku, umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania z innymi państwami członkowskimi, to państwo członkowskie może się powoływać na te umowy jedynie wówczas, gdy ich postanowienia dotyczące zaliczania na poczet podatku niwelują możliwe wielokrotne obciążenie finansowe udziałowców z innych państwa członkowskich lub państw EOG w pełni i w ten sam sposób, w jaki gwarantuje to krajowy system podatkowy krajowym udziałowcom.

Nie jest tak jednak w przypadku umów zawartych przez Niemcy z innymi państwami członkowskimi; porozumienia te zawierają bowiem dla celów unikania podwójnego opodatkowania przepisy dotyczące zaliczania niemieckiego opodatkowania u źródła na poczet obciążeń podatkowych w państwie członkowskim siedziby spółki dominującej, jednakże kwota podlegająca zaliczeniu nie może przekraczać części podatku określonego przed zaliczeniem, naliczanego od dochodów uzyskanych w Niemczech. Zaliczenie jest zatem ograniczone, a uzyskanie ewentualnego zwrotu wynikającego z różnicy pomiędzy obciążeniem podatkowym w danym państwie członkowskim i niemieckim opodatkowaniem u źródła nie jest w tych umowach przewidziane, a zatem jest wykluczone.